

ДУШЕЮ ЩЕ НЕ ЗАЧЕРСТВІВ!

Чи вибираємо ми долю,
Чи вибирає нас вона –
Комусь життя, мов чисте поле,
Комусь стікає в бур'янах.

Тепер я зовсім, як окраєць –
Не коровай вже запашний,
Бо й іскри у очах не грають,
І вигляд став, боюсь, смішний.

Не тільки скроні посивіли,
Я від років геть посірів,
Окраєць, весь запліснявілий,
Але чомусь не зачерствів!

Окраєць мій на дні торбини,
Рука його не дістає,
Та в ньому, у самих глибинах
Ще пам'ять про життя моє!

Кому, крім мене, цінна пам'ять
Про нелегкі мої роки?
Вони, як не потрібне рам'я,
Пливуть по течії ріки.

Хай голова вся посивіла,

Та видно і без зайвих слів,
Душа ще не запліснявіла,
Я нею ще не зачерствів.

Ну що ж, покинутий окраєць
Але, дивись, і пригоджусь,
Раз ще живу, тож постараюсь
Сил дати спраглому комусь!

Дата написання вірша: 2022-07-09